

אור הזוהר

גליון מס' 420 - ואתחנן התשע"ט

מאמרים נבחרים מאירי עיניים ומחממי לב מהזוהר הקדוש

הגליון מוקדש לעילוי נשמת שאול ג'ורג' בן גרציה, רחל בת מסעודה, דודי דליה בת רחל, יהודית אודט בת סופיה ורוזה באת אמה חביבה, ת.נ.צ.ב.ה.

פתח אליהו ואמר "וְהַמְשַׁכְּלִים יִזְהָרוּ כְּזֹהֵר הַרְקִיעַ". בזה החיבור שלך, שהוא "ספר הזוהר", מזיו של עולם הבינה שהיא תשובה. לאלו לא נצרך נסיון. ובעבור שעתידים ישראל לטעום מעץ החיים, שהוא זה "ספר הזוהר", יצאו עימו מן הגלות ברחמים, ויתקיים בהם "ה' בְּדָד יִנְחֵנוּ, וְאִין עִמּוֹ אֵל נִכְר'". (הקדמת "תיקוני זוהר")

כשהנשמה עוזבת את הגוף

תקנה באופן הזה, ואם לא, "מְעוֹת לֹא-יִוָּכַל לְתַקֵּן".

(מצורע, דף נ"ב)

~~~~~

- [1] - הגוף והנפש, שהנפש היא העוברת את עיקר התיקון, והרוח והנשמה באות בעיקר לסייע לה.
- [2] - ממונה על מירוק העוונות בגיהנום. ועליו אמר דוד המלך ע"ה "לולי ה' עֲזָרְתָה לִי, כִּמְעַט שִׁכְנָה דוֹמָה נַפְשִׁי", וכן "לֹא הִמְתִּים יְהַלְלוּ-יָהּ, וְלֹא כָל-יִרְדֵי דוֹמָה".
- [3] - על קצה המזלג: עניין האש הוא על מנת למשוך אליה את החלק השייך לה, הנמצא בנפש האדם. כמו מהגט.
- [4] - שהפרידה מחלק זה בנפש קשה מאד, כי זה חלק הקשור לאגו, לתאוות ולקִרְגָלִים של הנפש.

"זאת תהיה תורת המצרע, כיום טהרתו והוא אל-הכנה". רבי אלעזר פתח ואמר, מטרם שיוצא האדם מן העולם הזה, בכמה דינים נידונה הנפש עם הגוף בטרם נפרדים זה מזה, ואין מי שישגיח.

בזמן שהוא שהגיעה השעה להיפרד, אין הנפש יוצאה מן הגוף עד שנגלית עליה השכינה. והנפש, מתוך שמחה וחביבות לשכינה, יוצאת מן הגוף לקבלה. אם זכאית, היא נקשרת בשכינה ונדבקת בה, ואם לאו, השכינה הולכת והיא נשארת. והולכת ומתאבלת על שפרשה מהגוף.

אח"כ נידונים שניהם [1] ע"י המלאך דומ"ה [2]. הגוף נידון בקבר עד שחוזר לעפר, והנפש באש הגיהנם [3].

לאחר שקיבלה עונשה [4], היא עולה מן הגיהנם ומתלבנת מעוונותיה, כברזל המתלבן באש, ועולים עימה עד שנכנסת בגן עדן למטה (מלכות). ורוחצת שם באותם המים (ולא מצאתי פירוש מה אלו המים), ובבשמים אשר שם תרחץ, כמו שכתוב "מְקַטְרֵת מֵר וּלְבוֹנָה".

וכאשר הגיע זמנה לעלות (לזעיר אנפין), עולים עימה דרגה אחר דרגה, עד שנקרבת כקרבן על המזבח, וזה שכתוב "זאת תהיה תורת המצרע, כיום טהרתו והוא אל-הכנה".

כהן עליון של מעלה (המלאך מיכאל, המקרב נשמות ישראל לקב"ה על המזבח העליון, וכוונת המזבח הוא כמו בברית מילה). נפש הזו שלא נטמאה כל-כך בעולם הזה, יש לה

דמני השבת	ירושלים	ת"א	חיפה	ב"ש
הדלקה	18:47	19:02	18:54	19:02
מוצ"ש	20:00	20:02	20:03	20:01
ר"ת	20:38	20:36	20:39	20:37

שבת שלום ומבורכת!

© כל הזכויות שמורות לרבי שמעון בר יוחאי!!!

אתם מוזמנים לבקר אותנו בפייסבוק, וכן באתר האינטרנט של "אור הזוהר" - אתר שומר שבת המותאם לצפייה ב-LCD ובנייד מותר לצלם, להעתיק, להפיץ, לשלוח לחברים, וכל דבר אחר על מנת לזכות את הרבים, להחיש הגאולה ברחמים, והעושה כן תבוא עליו הברכה ב"ה! שילחו אלינו מייל אם אתם מעוניינים לקבל את גליון "אור הזוהר" מדי שבוע ישירות אליכם

הצטרפו עכשיו לדף היוטיוב שלנו, לחצו על הפעמון ותקבלו עדכונים לנייד בתוך שבוע לחד - <https://bit.ly/2BnHlIk>

אין הנפש יוצאה מן הגוף עד שנגלית עליה השכינה. והנפש, מתוך שמחה וחביבות לשכינה, יוצאת מן הגוף לקבלה. אם זכאית, היא נקשרת בשכינה ונדבקת בה, ואם לאו, השכינה הולכת והיא נשאת. והולכת ומתאבלת על שפרשה מהגוף.

נפש, רוח ונשמה

[1] – ולמרות שהיו הרבה כאלה שלא יאהבו לשמוע את זה, הרי רבי שמעון מכריז פה בצורה די ברורה, שהעולם הזה הוא למעשה המקום בו הנשמה מקבלת את עונשה. היות ועולמות עליונים רוחניים הם המקום ממנו חוצבה הנשמה, הרי שהתגלמותה בגוף גשמי-פיזי הוא סבל עבורה, גם אם לא תמיד אנחנו מרגישים את זה, או במילה אחרת ... עונש.

נשמה שלא השלימה את ייעודה במהלך חיים אחד, או אפילו, חס ושלום, חטאה באותו הגלגול, הרי שתחזור ותתגלגל שוב למטרת השלמת חובותיה. ודי לנו בזה כרגע, כי הנושא מורכב, מסובך ומסועף מאד, ועליו כתב האר"י ספר שלם, הלא הוא "שער הגלגולים". ודי בעיון חפוז בכתוב בו בכדי להבין עד כמה מורכבת הבריאה המדהימה הזו.

וכמוכן שצריך לקחת את כל זה במידות הנכונות, הרי לשם כך ניתנה לנו התורה וכל אותם ענקי הרוח של ישראל לדורותיהם, שידעו להסביר מה בדיוק נדרש מאיתנו, בכדי לצלוח בשלום ובהצלחה את החיים פה.

[2] – ופה רומז שהנשמה מתחייבת לבוא בגלגול. אין לה בחירה בזה, אבל היא עושה את זה מתוך מודעות מלאה לכך שזה מה שהיא צריכה לעשות, מודעות שנעלמת עם יציאתה לגשמיותו העבה של העולם הזה.

והאר"י הקדוש מונה ג' סיבות עבורן חוזרת הנשמה לעולם הזה, וזה לשונו: "דע, כי הנשמות יתגלגלו לכמה סיבות: הראשונה הוא, לפי שעבר על איזו עבירה מעבירות שבתורה, ובא לתקן. הב' הוא, לתקן איזו מצווה שחסר ממנו. השלישית היא, שבא לצורך אחרים, להדריכם ולתקנם". עד כאן לשונו (שער הגלגולים, הקדמה ח'). וב"ה אביא את המאמר כולו בקרוב.

[*] – מאמר יפיפה נוסף, מ"שער הגלגולים" לאר"י הקדוש, שיסביר מעט טוב יותר על עניין הגלגול בכללותו, ניתן לקרוא [בקישור הבא](#).

הקב"ה אוהב את הנשמה

כתוב "ואם לבנו ייעדנה, כמשפט הבנות יעשה לה". מה זה "כמשפט הבנות"? כאן יש סוד לחכמים. בתוך הסלע החזק, הרקיע הטמון, יש היכל אחד שנקרא היכל האהבה, ושם הגנים טמונים, וכל נשיקות האהבה של מלך הן שם, ואותן נשמות אוהבות המלך נכנסות לשם.

כיוון שהמלך נכנס לאותו היכל, שם כתוב "וישק יעקב לרחל". והקב"ה מוצא שם את אותה נשמה קדושה, מקדים מיד ונושק לה, ומחבק אותה ומעלה אותה אליו, ומשתעשע בה.

וזהו "כמשפט הבנות יעשה לה", כדן שאב עושה לביתו, שהיא חביבה עליו, שנושק לה ומחבק אותה ונותן לה מתנות. כך הקב"ה עושה לנשמה הצדיקה בכל יום, כמו שכתוב "כמשפט הבנות יעשה לה".

היינו שכתוב "יעשה למחכה לו". כמו שהבת הזאת משלימה עשייה בעולם הזה (בעבודת השם ובקיום מצוות ובלמוד תורה), אף כך הקב"ה משלים לה עשייה אחרת בעולם הבא (משלם שכרה), שכתוב "עין לא ראתה אלהים זולתך, יעשה למחכה לו". וכאן כתוב "יעשה לה". עד כאן.

(משפטים, דף צ"ז)

פתח רבי שמעון ואמר, "ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם". תרגום: "ואלין דיניא די תסדר קדמיהון. אלה אותם הסידורים של הגלגול, דיני הנשמות, שנידונו כל אחד ואחד לקבל עונשו [1]. "כי תקנה עבד עברי, שש שנים יעבד ובשביעית יצא לחפשי חנם" – חברים, הזמן לגלות כמה סודות נסתרים של הגלגול. "כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבד". כשהנשמה התחייבה בגלגול [2], אם היא מצד אותו העבד מטטרוין (מלאך אדיר מעולם היצירה), שהוא כולל ששה צדדים (ספירות הג"ת נה"י שבזעיר אנפין), כתוב בו "שש שנים יעבד". אינה מתחייבת בגלגול אלא לשש שנים, עד שמשלימה שש דרגות מאותו המקום שנלקחה.

אבל אם הנשמה היא מצד השכינה שהיא שביעית (והיא כוללת את עולם היצירה), ודאי מה כתוב? "ובשביעית יצא לחפשי חנם". שצדיק ודאי אין בו מלאכה, וכיון שאין בו מלאכה, אין בו שעבוד. והנשמה שהיא משם, נאמר בה "ובשביעית יצא לחפשי חנם", אין בה שעבוד.

בוא וראה, כשנולד איש, נותנים לו נפש מצד הבהמה הטהורה, מצד אלה שנקראים אופני הקודש (עולם העשיה). זכה יותר - נותנים לו רוח מצד של חיות הקודש (עולם היצירה). זכה יותר - נותנים לו נשמה מצד של הכסא (עולם הבריאה). ושלושת אלו הם אמה, עקב וּשְׁפָחָה של בת המלך (היא השכינה, המלכות, מדרגה הכוללת את שלוש המדרגות הקודמות).

אם זכה יותר - נותנים לו נפש בדרך (מעולם) אצילות, מצד של בת יחידה, ונקראת בת מלך (מהמלכות דאצילות, השכינה הקדושה, אות ה' אחרונה בשם המפורש). זכה יותר - נותנים לו רוח של אצילות מצד העמוד האמצעי (זעיר אנפין דאצילות, אות ו' בשם המפורש), ונקרא בן לקב"ה. זהו שכתוב "בנים אתם ל-ה' אלהיכם".

זכה יותר - נותנים לו נשמה מצד של אבא ואמא (דאצילות, עולמות בשם זה, אבא כנגד חכמה, אות י' בשם המפורש, אמא כנגד בינה, ה' ראשונה בשם המפורש). זהו שכתוב "ויפח באפיו נשמת חיים". איזה חיים? אלה אותם י"ה (אבא ואמא) שעליהם נאמר "כל הנשמה תהלל יה", ונשלם בה שם המפורש.

זכה יותר - נותנים לו שם הוי"ה בשלמות האותיות - יו"ד ה"א וא"ו ה"א, שהוא (גימטריה) אדם, באורח אצילות למעלה. ונקרא בזמות ריבונו. וזהו שלטונו בכל הרקיעים ובכל האופנים והשרפים והחיות, ובכל הקהילות והכוחות שלמעלה ולמטה. ולכן, כשבן אדם זוכה בנפש מצד של בת יחידה, נאמר בו "לא תצא כצאת העבדים".

(משפטים, דף צ"ז)

~~~~~

אמר רבי אלעזר: בוא וראה, בשעה שעתיד הקב"ה להחיות את המתים, כל אותן נשמות שיתעוררו, כולם יקומו באותו דמות ממש שהיו בעולם הזה, וכל נשמה תיכנס למקומה, ויעמדו בקיום בעולם כראוי, ואז יהיה העולם שלם.

הגלות היא לילה, הגאולה היא השחר

"וישלח יעקב מלאכים". רבי שמעון פתח ואמר, "טוב נקלה ועבד לו, ממתכבד וחסר לחם". פסוק זה נאמר על יצר הרע, משום שהוא תמיד מקטרג לבני אדם, ויצר הרע מרים לבו ורצונו של האדם בגאווה, והולך אחריו, (גורם לו שיהא האדם) מסלסל בשערו ובראשו, עד שמתגאה עליו ומושך אותו לגיהנום.

אבל "טוב נקלה" - אותו שלא הולך אחר יצר הרע ולא מתגאה כלל, ומנמיך רוחו ולבו ורצונו אל הקב"ה, אותו יצר הרע מתהפך לו לעבד, ולא יכול לשלוט עליו, ואותו איש שולט עליו (על היצר), כמו שנאמר "ואתה תקשל בו".

"ממתכבד" כמו שאמרנו, שהוא מכבד עצמו, מסלסל בשערו, מתגאה ברוחו, והוא חסר לחם - חסר אמונה, כמו שנאמר "לחם אלהיו" וגו', "לחם אלהים הם מקריבים" וגו'.

דבר אחר, "טוב נקלה ועבד לו" - זה יעקב שהנמיך רוחו לעשיו, כדי שאח"כ יהיה לו עבד וישלוט עליו, ויתקיים בו "יעבדוך עמים וישתחו לך לאמים" וגו'. ועדיין לא היה זמנו (של יעקב לשלוט) כלל, משום שהעבירו יעקב (את הברכה) לסוף הימים (!). ועל זה היה מיד נקלה, ואחר כך אותו שמתכבד (עשיו) יהיה עבד לו. אותו שהוא חסר לחם יהיה עבד לאותו שנתנו לו רוב דגן ותירוש.

(וישלה, דף קס"ו)

וכך הוא לעתיד לבוא, משום שהגלות עכשיו דומה ללילה, והיא לילה, ושולט על ישראל והם שוכבים לעפר, עד שיעלה האור ויאיר היום, ואז ישלטו ישראל, ולהם תנתן המלכות, שהם קדושים עליונים, כמו שנאמר "ומלכות ושלטון וגדלה שמואלת תחת כל השמים תנתן לעם קדושים עליונים". מלכותו מלכות עולם, וכל השליטים לו יעבדו וישמעו.

"והוא צלע על ירכו". אז הוא רמז, שהרי בעוד שישאר בגלות, וסובלים כאבים וצער וכמה רעות, כשמאיר להם היום ויביא להם מנוחה, אז יסתכלו ויכאבו בעצמותיהם מכמה רעות וצער שסבלו ויתמהו עליהם. משום כך "ויזרח לו השמש", שהוא זמן המנוחה, ואז "הוא צלע על ירכו", כואב ומצער עצמו על מה שעבר.

והוא, כשעולה קדרות השחר, אז מתחזק ונאחז בו, שהרי נחלש כוחו, שאין לו שלטון אלא בלילה, ויעקב שלטונו ביום. ועל זה אמר "שלחני כי עלה השחר", שהרי אני ברשותך עומד, והרי נתבאר ופרשוהו.

(וישלה, דף ק"ע)

תחיית המתים

אמר רבי יצחק, כל אותם המתים של ארץ ישראל, יחיו

ויקומו בראשונה לזמן שְׁיִחְיֶה הקב"ה את המתים, משום שהקב"ה יתעורר עליהם. זהו שְׁכָתוֹב "יחיו מתוך נבלי יקומו".

"יחיו מתוך" - אלו הם של ארץ ישראל, "נבלי יקומו" - אלו שבארץ נכריה, שלא כתוב בהם תְּחִיָּה אלא קִימָה, שהרי רוח החיים לא תשרה עליהם אלא בארץ ישראל, ומשום כך כתוב בהם "יחיו".

"נבלי יקומו" - אלו שבחוץ (לארץ). יִבְרָא הגוף שלהם ויקומו, גוף בלי רוח, ואחר כך יתגלגלו מתחת העפר (במה שנקרא "גלגול מחילות") עד שיגיעו לארץ ישראל, ושם יקבלו נשמה, ולא ברשות אחרת, כדי שיתקיימו בעולם כראוי.

אמר רבי אלעזר: בוא וראה, בשעה שעתיד הקב"ה להחיות את המתים, כל אותן נשמות שיתעוררו, כולם יקומו באותו דמות ממש שהיו בעולם הזה, ומוריד אותן הקב"ה וקורא להם בשמות, זהו שכתוב "לכלם בשם יקרא". וכל נשמה תיכנס למקומה, ויעמדו בקיום בעולם כראוי, ואז יהיה העולם שלם, ועל אותו זמן כתוב "וְחִרְפַת עַמּוֹ יִסִיר", זה יצר הרע שמחשיך פני האדם ושולט בו.

אמר רבי חזקיה: אם תאמר שכל הגופות של העולם יקומו ויתעוררו מן העפר, אותם גופים שננטעו בנשמה אחת מה יהיה מהם [1]? אמר רבי יוסי, אותם גופים שלא זכו ולא הצליחו, הרי הם כלא היו, כמו שהיו עץ יבש בעולם הזה, כך גם באותו הזמן. והגוף האחרון יקום, אותו שננטע והצליח ונטע שורשיו כראוי. ועל אותו הגוף האחרון כתוב "וְהָיָה כְּעֵץ שְׂתוּל עַל פְּלִגֵי מַיִם", שעשה פירות ונטע שורשים והצליח כראוי. ועל אותו הגוף הראשון כתוב "וְהָיָה כְּעֵרְעֵר בְּעֵרְבָה וְלֹא יִרְאֶה כִּי יבֹא טוֹב". כִּי יבֹא טוֹב" זו תחיית המתים [2].

ומאיר אותו האור שעתיד להאיר לצדיקים, שהיה גנוז לפניו מיום שנברא העולם, זהו שכתוב "וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב", בו עתיד הקב"ה להחיות מתים, זהו שכתוב "וַיִּזְרַח לָכֶם יְרֵאֵי שְׁמֵי שָׁמַשׁ צְדָקָה וּמִרְפָּא", ואז יתגבר הטוב בעולם, ואותו שנקרא "רַע" (כח רוחני שנקראת בשם זה) יעבור מן העולם, ואז אותם גופות ראשונים יהיו כלא היו.

אמר רבי יצחק: עתיד הקב"ה להריק על אותם גופות רוחות. אם זכו בהם, יקומו לעולם כראוי, ואם לא, יהיו אפר תחת רגלי הצדיקים. זהו שכתוב "וְרִבִּים מִיְשָׁנֵי אֲדָמַת עֶפְרַיִם יִקְיָצוּ".

(תיקוני זוהר, תיקון מ')

~~~~~

[1] - מכיוון שנשמה נכנסת בכמה וכמה גופים עד שמתקנת דרכיה, שואל רבי חזקיה איזה גוף מהם יקום עם אותה נשמה לתחיית המתים.

[2] - רק הגוף שאיתו הושלם תיקון הנשמה יוכל לקום. כל שאר הגופים שעברו רק חלק מהתיקון עם הנשמה לא יקומו.

לכל תינוק (במעיי אימו) מראים לו כפי מדרגתו. מראים לו מקום מחצב נשמתו, שאם יעסוק בתורה יאירו לו את המקום משם ניטלה נשמתו. ומלמדין לו כל התורה, ואם משתדל בה, מזכירין לו כל מה שלמד במעיי אימו ושכרו עליה.

העובר במעיי אימו

הנפש של שבת, והגוף שמזדמן בשבת. ועל זה כתוב "איש אמו ואביו תיראו", שהם זיווג אחד בגוף באותה השעה להתקדש.

השלמה מההשמטות סימן ב' "שְׁמוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת", היא במידה שביעית (המלכות), שהיא הספירה השביעית היוצאת מבינה) נאמר, שכתוב "אֶת שַׁבְּתֹתַי תִּשְׁמְרוּ וּמִקְדְּשֵׁי תִירְאוּ". מה זו מידה שביעית? הִנֵּה אומר, זו מידת טובו של הקב"ה. ומה הטעם אמר "שַׁבְּתֹתַי" ולא אמר "שַׁבְּתֵי" (למה בלשון רבים)?

משל למה הדבר דומה? למלך (הקב"ה) שהיתה לו אישה נאה (השכינה), וכל שבוע ושבוע מזמין אותה יום אחד (בשבת) להיות עימו. והמלך יש לו בנים נאים ואוהבים (ישראל), ואמר להם: הואיל וכן הוא, שימחו גם אתם ביום שמחתי, כי אני בשלכם (עבורכם) אני משתדל, וגם אתם הדרו אותי.

ומה הטעם "זָכוֹר וְשָׁמֹר"? "זָכוֹר" לזכר, ו"שָׁמֹר" לכלה. ומה הטעם "וּמִקְדְּשֵׁי תִירְאוּ"? שימרו עצמכם מן ההרהור (הטמא), כי מקדְּשֵׁי קדוש הוא, למה? "כִּי אֲנִי ה'" בכל מקום. (ע"כ מההשמטות).

"וְאֶת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ" - זו שבת העליונה (בינה) ושבת התחתונה (מלכות), שהן מזמנות את הנפש לאותו הגוף מאותו הזיווג העליון. ועל כן, "וְאֶת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ" - שניים, והכל נדבק זה עם זה. **אשרי חלקם של ישראל!**

דבר אחר, "וְאֶת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ" - להזהיר (להאיר) מהמילה זוהר) את אותם שמחכים לזיווגם משבת לשבת, והרי בארנו, כמו שכתוב, "לִסְרִיסִים אֲשֶׁר יִשְׁמְרוּ אֶת שַׁבְּתוֹתַי". מי הם הסריסים? אלו אותם החברים שמסרסים את עצמם כל שאר הימים (בשבוע) כדי לעסוק בתורה, והם מחכים (לזיווגם) משבת לשבת. זהו שכתוב "אֲשֶׁר יִשְׁמְרוּ אֶת שַׁבְּתוֹתַי". ומשום כך - "וְאֶת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ".

"איש אמו ואביו תיראו" - זה הגוף. "וְאֶת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ" - זו הנפש. והכל נדבק זה עם זה. **אשרי חלקם של ישראל!** (קדושים, דף פ"א)

"בְּרֵאשִׁית, בְּרֵא ה" - זו הנשמה, כאשר יוצא מבטן אימו נאמר בו "וְהֶאֱרַךְ ה' יְתֵה תַהוּ וְבָהוּ וְחִשְׁךְ" - שכשיוצא עיניו סגורות וסתומות, וכשפותח עיניו, מיד "וַיֹּאמֶר ה' יְהִי אֹר" .

שאלו לו (את רבי שמעון) - למה כשיוצא התינוק ממעי אימו עיניו סגורות?

אמר להם, זה סוד הכתוב "וּתְקַיֵּן עֵינָיו מְרֵאת" שנאמר ביצחק. באותם המראות שהראו לו בבטן אימו, כמה אורות ראה, כמו שראה יחזקאל הנביא במרכבה. ולכל תינוק מראים לו כפי מדרגתו. מראים לו מקום מחצב נשמתו, שאם יעסוק בתורה יאירו לו את המקום משם נטלה נשמתו.

ומלמדין לו כל התורה, ואם משתדל בה, מזכירין לו כל מה שלמד במעיי אימו ושכרו עליה, ואחר כך מראין לו מראות הגיהנום, שאם עבר על התורה - מהו ענשו, כמו שהראו לו השכר אם יעסוק בה.

אחרי שיוצא מבטן אימו, סותם עיניו מכל המראות שראה, ואז "וּתְקַיֵּן עֵינָיו מְרֵאת", שלא יכל יצחק לראות את החשכות של מעשי נשי עשוי, כמו שכתוב לפני "וּתְקַיֵּן מֵרַת רֵחַ לְיִצְחָק וּלְרַבְקָה".

כך הילוד, אחרי שראה בבטן אימו המאורות הקדושים ויצא לעולם החשוך, קשה לו לראות ולהתרגל לאויר העולם הזה, ולפיכך סוגר וסותם עיניו (...ובוכה בלי סוף, ועכשיו גם ברור למה...)

(הקדמת תיקוני הזוהר)

חשיבות שמירת השבת

"איש אמו ואביו תיראו". רבי שמעון אמר, כתוב "וְאֶת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ" וגו'. אשריהם ישראל שנדבקים בו בקדוש ברוך הוא, הם ולא אומות עובדי כוכבים ומזלות (או בקיצור עכו"ם), ומשום שנדבקים בו בקב"ה, כולם נדבקים כאחד זה עם זה.

בוא ראה, בשעה שאדם מקדש למטה, כמו החברים שמקדשים את עצמם משבת לשבת, בשעה שהזיווג העליון נמצא (יחוד הקב"ה והשכינה בשבת), שהרי באותה השעה נמצא הרצון, והברכה מזדמנת, ואז כולם נדבקים כאחד -

שבת שלום ומבורכת!

© כל הזכויות שמורות לרבי שמעון בר יוחאי!!!

אתם מוזמנים לבקר אותנו בפייסבוק, וכן באתר האינטרנט של "אור הזוהר" - אתר שומר שבת המותאם לצפייה ב-LCD ובנייד מותר לצלם, להעתיק, להפיץ, לשלוח לחברים, וכל דבר אחר על מנת לזכות את הרבים, להחיש הגאולה ברחמים, והעושה כן תבוא עליו הברכה ב"ה! שילחו אלינו מייל אם אתם מעוניינים לקבל את גליון "אור הזוהר" מדי שבוע ישירות אליכם הצטרפו עכשיו לדף היוטיוב שלנו, לחצו על הפעמון ותקבלו עדכונים לנייד בתוך שעות לך - <https://bit.ly/2BnHITk>